

Ο μπαμπάς του Γιώργου

Ο Γιώργος ζούσε στη μεγάλη πόλη με τον μπαμπά του, που ήταν ο πιο καλός μπαμπάς του κόσμου. Ο μπαμπάς του Γιώργου ήταν πολύ αστείος και όλο έκανε τον Γιώργο να γελάει· είχε πολλή πλάκα! Μπορούσε να κολλήσει ένα κουτάλι στη μύτη του και το κουτάλι να μην πέφτει. Μια φορά που ο Γιώργος ήταν άρρωστος και είχε πυρετό, ο μπαμπάς, για να τον κάνει να γελάσει λίγο, είχε κολλήσει πάλι το κουτάλι στη μύτη του. Τότε χτύπησε το τηλέφωνο· ήταν από το σχολείο που πήραν για να ρωτήσουν τι κάνει ο Γιώργος. Ο μπαμπάς ξέχασε να βγάλει το κουτάλι και μιλούσε σοβαρά στο τηλέφωνο με το κουτάλι να κρέμεται από τη μύτη του. Ήταν τόσο αστείο! Ο Γιώργος χαχάνιζε και ο μπαμπάς τού έκανε νόημα να σωπάσει. Ο διευθυντής του σχολείου σίγουρα θα αναρωτιόταν *μα, τι στην ευχή συμβαίνει στον Γιώργο κι ενώ είναι άρρωστος και δεν έρχεται σχολείο, τον ακούω να γελάει!* Πού να ήξερε ο διευθυντής πως ο Γιώργος έβλεπε τον μπαμπά του με το τηλέφωνο στο αυτί και το κουτάλι να του κρέμεται στη μούρη!

Ο μπαμπάς του Γιώργου δούλευε σε ένα εργοστάσιο, όμως μια μέρα το εργοστάσιο έκλεισε και όλοι έχασαν τη δουλειά τους. Ήταν πολύ δύσκολα για όλους, επειδή χρειάζονταν τα χρήματα για να ζήσουν. Έτσι και ο μπαμπάς του Γιώργου, ο οποίος στεναχωρήθηκε πολύ, επειδή από τα λεφτά που έπαιρνε από τη δουλειά του ζούσαν εκείνος και το παιδί του.

Προσπάθησε να βρει καινούργια δουλειά αλλά ήταν πολύ δύσκολο.

Ένα βράδυ αργά, ο μπαμπάς νόμιζε πως ο Γιώργος κοιμόταν. Και έτσι στεναχωρημένος όπως ήταν, έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του και έκλαψε.

Ο Γιώργος όμως δεν κοιμόταν. Είχε σηκωθεί και πίσω από την πόρτα είδε τον μπαμπά του να κλαίει. Η καρδιά του Γιωργάκη βούλιαξε από τη στεναχώρια του για τον μπαμπά του, που τόσο τον αγαπούσε, και αποφάσισε να του προσφέρει αγάπη, αγκαλιά και παρηγοριά. Τον πλησίασε κι εκείνος ξαφνιασθηκε που τον είδε. Άνοιξε τα χεράκια του και έκλεισε μέσα τον μπαμπά του, ο οποίος έσφιξε το παιδί του δυνατά και το φίλησε. Εξήγησε στον Γιώργο πως ήταν θλιμμένος επειδή δεν είχε δουλειά πια και δεν είχαν πολλά χρήματα. Ο Γιώργος με το μαγικό χεράκι του σκούπισε τα δάκρυα από το πρόσωπο του μπαμπά του και του είπε πως είναι *οκεί* να κλαίει! Όλοι κλαίνε καμιά φορά, ακόμα και οι ήρωες στις ταινίες, και μετά κερδίζουν όλους τους κακούς!

Την επόμενη μέρα, ο Γιώργος έφτιαξε μια ΜΑΓΙΚΗ ζωγραφιά. Έναν σούπερ ήρωα, τον μπαμπά του! Που ήταν πολύ δυνατός, είχε και μια μαγική κάπα και πετούσε, και είχε και ένα μαγικό κουτάλι κολλημένο στη μύτη – αυτή ήταν η δύναμή του! Στη ζωγραφιά έγραψε: «Μπαμπά, είσαι ο ήρωάς μου! Στο τέλος πάντα νικάς!» Όταν το έδωσε στον μπαμπά του, εκείνος συγκινήθηκε πολύ. Ευχαρίστησε τον Γιώργο και του είπε: «Εσύ είσαι ο ήρωάς μου! Εσύ μου δίνεις δύναμη! Φάε τα φασολάκια σου τώρα!» και ο Γιώργος γέλασε. «Μπαμπά, οι ήρωες τρώνε σουβλάκια, όχι φασολάκια!», αλλά ο μπαμπάς απάντησε:

«Για να πετάξουν ψηλά χρειάζονται αέριο από τα *προυτς*! Φάε φασολάκια για να πετάξουμε ψηλά. *Προυτς προутς*, μικρέ μου ήρωα!»

Ο μπαμπάς τις επόμενες εβδομάδες συνέχισε να ψάχνει για δουλειά. Κάθε φορά που έχανε το θάρρος του έψαχνε στην τσέπη του και έβρισκε τη ζωγραφιά του Γιώργου, που την κουβαλούσε πάντα μαζί του. Και τότε, έπαιρνε δύναμη και αποκτούσε αυτοπεποίθηση, πίστευε δηλαδή στον εαυτό του, ένιωθε πως είναι άξιος στην εργασία του. Έτσι, κάθε φορά που συναντούσε κάποιον να μιλήσουν για δουλειά, ένιωθε ήρεμος και ήταν σίγουρος πως θα βρει αυτό που αξίζει τελικά.

14 Η ζωγραφιά ήταν όντως μαγική, γιατί μία μέρα μετά από καιρό είπαν στον μπαμπά του Γιώργου: «Κύριε, θέλουμε να δουλέψετε για μας, επειδή έχετε επιμονή, είστε εξαιρετικός σε αυτό που κάνετε και έχετε αυτοπεποίθηση». Ήταν μία καλή εργασία και ο μπαμπάς δέχτηκε. Ήταν πολύ χαρούμενος!

Εκείνο το βράδυ, είπε τα ευχάριστα νέα στον Γιώργο και τον ευχαρίστησε για τη βοήθειά του. Ο Γιώργος του είπε πως ήταν σίγουρος πως όλα θα πήγαιναν καλά. Οι σούπερ ήρωες πάντα νικάνε στο τέλος και δεν πειράζει άμα κλαίνε κιόλας καμιά φορά. Και οι μπαμπάδες κλαίνε και οι μαμάδες κλαίνε – είναι *οκεί*! Το μόνο που δε θα ήταν *οκεί*, θα ήταν να έτρωγαν πάλι φασολάκια! Εντάξει, εκείνο το βράδυ πάντως ο Γιώργος και ο μπαμπάς του έφαγαν σουβλάκια! Κάποια άλλη μέρα πάλι, που θα χρειαστούν αέρια για να πετάξουν, τότε θα φάνε ξανά μαγικά φασολάκια, *προυτς προутς*!

Ο Φλούδας και ο κύβλος της ζωής

15 **Κ**άποτε, σε μια αυλή, υπήρχε μια μεγάλη πανέμορφη πορτοκαλιά: ένα δέντρο γεμάτο ζωή, με πολλά φύλλα, φορτωμένο με ζουμερά μυρωδάτα πορτοκάλια! Τα κλαδιά του δέντρου λες και ακουμπούσαν στα σύννεφα, ενώ οι ρίζες του έφταναν βαθιά μέσα στη γη, προστατευμένες και παντοδύναμες, κρατούσαν το δέντρο στη θέση του ακλόνητο από τον αέρα, ο οποίος συχνά προσπαθούσε να ξεριζώσει, χωρίς αποτέλεσμα φυσικά, το δυνατό αυτό δέντρο.

Σε αυτό το δέντρο γεννήθηκε και ο Φλούδας, ένα μικρό ζωηρό πορτοκαλάκι, που μεγάλωνε δίπλα στη γιαγιά του, την κυρία Μετόντ Ογάνζ, ένα ηλικιωμένο αλλά ιδιαίτερα κομψό πορτοκάλι – μια καλλονή στα νιάτα της –, που όλα τα άλλα πορτοκάλια τη σέβονταν πολύ, μιας και είχε κρατήσει ακόμη όλα τα άνθη στο όμορφο λευκοπορτοκαλί κεφαλάκι της!

Ο Φλούδας, που ήταν πολύ πολύ άτακτος, συχνά τρόμαζε τη γιαγιά του. Έκανε πως έπεφτε από το κλαδί του, χοροπήδαγε πάνω κάτω, κρυβόταν πίσω από τα φύλλα του δέντρου ή πίσω από άλλα πορτοκάλια. Η καημένη η Μετόντ Ογάνζ κόντευε να χάσει όλο τον χυμό της από την τρομάρα της! «Σταμάτα, παιδί μου, να χοροπηδάς έτσι, θα καταπιείς όλα τα κουκούτσια σου. ΦΛΟΥΔΑ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΗΡΕΜΗΣΕΙΣ

ΛΙΓΟ!» Ο Φλούδας όμως δεν άκουγε τη γιαγιά του κι όλο έκανε ακροβατικά στο κλαδάκι του, κι όλο έκανε κωλοτούμπες!

Ένα βράδυ όμως, άρχισε να φυσάει πολύ δυνατός αγέρας. Όλα τα φρούτα προσπάθησαν να κρατηθούν γερά από το κοτσανάκι τους, αλλά πολλά δεν τα κατάφεραν κι έπεσαν στο χώμα. Ο καημένος ο Φλούδας, δεν το έκανε ψέματα αυτή τη φορά, όντως τρανταζόταν δυνατά στο κλαδάκι του. Η γιαγιά μπήκε μπροστά του και προσπάθησε να κόψει τη δύναμη του αέρα, να μην τον χτυπάει τόσο πολύ, για να τον προστατέψει. Ξημέρωσε, ο βοριάς κόπασε και ευτυχώς ο Φλούδας και η γιαγιά του ήταν ακόμη πάνω στο δέντρο, ασφαλείς και οι δύο πια.

Ο Φλουδάκος κοίταξε στεναχωρημένος τα πορτοκάλια που είχαν πέσει. Κάποια ήταν ηλικιωμένα και αδύναμα, μα κάποια άλλα ήταν μικρά ακόμη. Ήταν άδικο που είχαν πέσει από το δέντρο τόσο νωρίς, πριν προλάβουν να μεγαλώσουν, να γίνουν σπουδαία και τρανά φρούτα, γεμάτα χυμό. Ήταν άγουρα ακόμη – τι κρίμα!

«Γιαγιά, τι μας συμβαίνει όταν πέφτουμε από το δέντρο μας; Φοβάμαι!» είπε ο Φλούδας στη γιαγιά του. «Είναι αυτό το τέλος;»

Η γιαγιά χαμογέλασε και του χαϊδεψε τρυφερά το ταραγμένο τσουλούφι, ένα μικρό φυλλαράκι στο κεφαλάκι του εγγονού της.

– Φλουδάκι μου, κανείς δε θέλει να πέσει από το δέντρο. Όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, πρέπει να προσπαθούμε να κρατηθούμε σε αυτό για όσο γίνεται περισσότερο. Να προσπαθούμε να φτάσουμε τον

ουρανό, να απλώσουμε κλαδιά μέχρι τον ήλιο και τ' αστέρια! Μα δεν υπάρχει τέλος. Όταν έρθει η ώρα, είτε επειδή μας φύσηξε πολύ δυνατά ο άνεμος, είτε επειδή μεγαλώσαμε πολύ και πρέπει να δώσουμε τη θέση μας σε νέους καρπούς, τότε πέφτουμε στο χώμα και γινόμαστε ένα με τις ρίζες του δέντρου, το κάνουμε πιο δυνατό, φυτρώνει νέους σπόρους, νέα πορτοκαλάκια, νέα ζωή! Τίποτα δεν τελειώνει, τίποτα δε χάνεται ποτέ, κι αυτό λέγεται κύκλος ζωής.

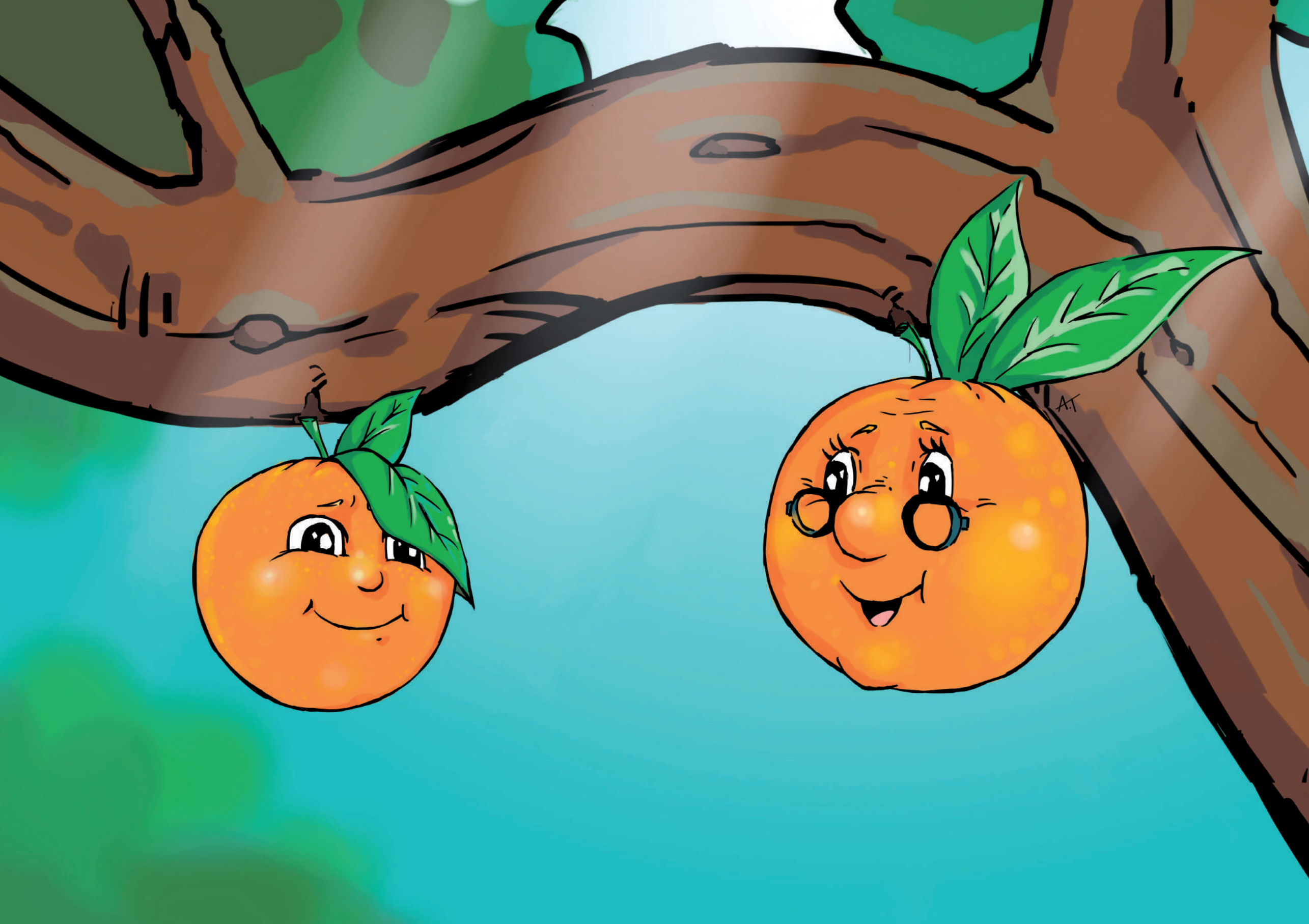
– Αν πέσεις, γιαγιά, στο χώμα, θα σε χάσω;

– Όχι βέβαια! Θα είμαι στον αέρα που αναπνέεις, στον χυμό μέσα από το φλούδι σου, θα είμαι στα φυλλαράκια που σου χαϊδεύουν το πρόσωπο, ακόμα και στα μυρμηγκάκια που σκαρφαλώνουν πάνω σου και σε γαργάλανε. Τίποτα δε χάνεται ποτέ! Να κοιτάς ψηλά στον ουρανό και χαμηλά στη γη. Όλοι όσοι αγαπήσαμε βρίσκονται παντού, μα πιο πολύ βρίσκονται μέσα μας, είναι κομμάτια του εαυτού μας!

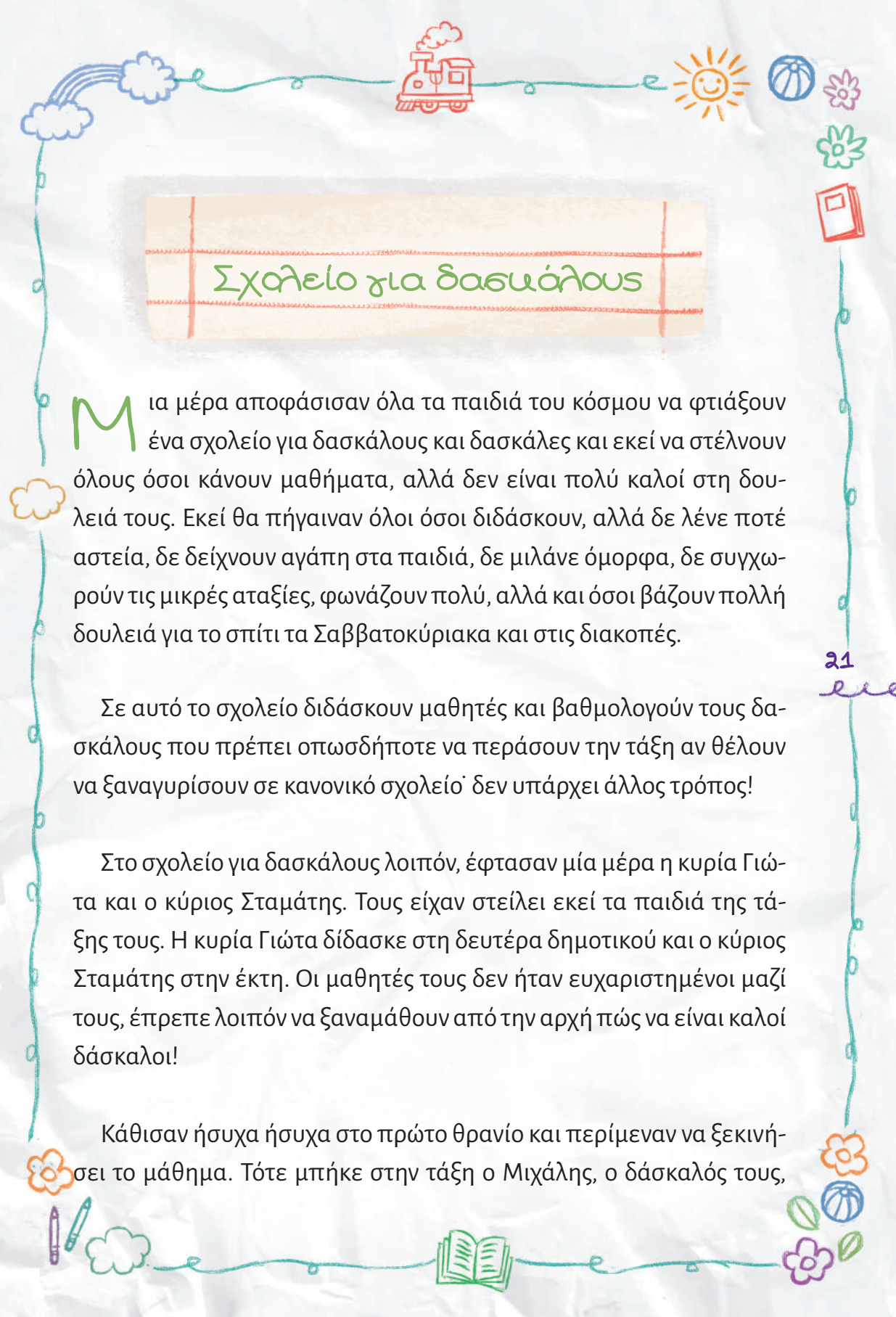
– Γιαγιά, να μη γίνεις μυρμηγκάκι γιατί τα μυρμηγκία μπαίνουν μέσα στο πορτοκαλί βρακί μου και με φαγουρίζουν, εντάξει; Δε μου αρέσουν τα μυρμηγκάκια όταν μου τσιμπάνε τον πορτοκαλί πισινό μου, να το ξέρεις! Δε θέλω να βγάλω κανένα από κει μέσα και να το ρωτάω «εεεεε, μυρμηγκί που ήσουν στο βρακί μου, μήπως είσαι η γιαγιά μου;»

Η Μετόντ Ογάνζ άρχισε να γελάει δυνατά, ο μικρός Φλούδας έξιψε τον πισινό του νευριασμένος και η ζωή συνεχιζόταν πάνω στη μεγάλη πορτοκαλιά, στον όμορφο κήπο και σε όλο τον κόσμο, παντού και πάντα και για πάντα.

Σχολείο για δασκάλους

Μια μέρα αποφάσισαν όλα τα παιδιά του κόσμου να φτιάξουν ένα σχολείο για δασκάλους και δασκάλους και εκεί να στέλνουν όλους όσοι κάνουν μαθήματα, αλλά δεν είναι πολύ καλοί στη δουλειά τους. Εκεί θα πήγαιναν όλοι όσοι διδάσκουν, αλλά δε λένε ποτέ αστεία, δε δείχνουν αγάπη στα παιδιά, δε μιλάνε όμορφα, δε συγχωρούν τις μικρές αταξίες, φωνάζουν πολύ, αλλά και όσοι βάζουν πολλή δουλειά για το σπίτι τα Σαββατοκύριακα και στις διακοπές.

Σε αυτό το σχολείο διδάσκουν μαθητές και βαθμολογούν τους δασκάλους που πρέπει οπωσδήποτε να περάσουν την τάξη αν θέλουν να ξαναγυρίσουν σε κανονικό σχολείο· δεν υπάρχει άλλος τρόπος!

Στο σχολείο για δασκάλους λοιπόν, έφτασαν μία μέρα η κυρία Γιώτα και ο κύριος Σταμάτης. Τους είχαν στείλει εκεί τα παιδιά της τάξης τους. Η κυρία Γιώτα δίδασκε στη δεύτερα δημοτικού και ο κύριος Σταμάτης στην έκτη. Οι μαθητές τους δεν ήταν ευχαριστημένοι μαζί τους, έπρεπε λοιπόν να ξαναμάθουν από την αρχή πώς να είναι καλοί δάσκαλοι!

Κάθισαν ήσυχα ήσυχα στο πρώτο θρανίο και περίμεναν να ξεκινήσει το μάθημα. Τότε μπήκε στην τάξη ο Μιχάλης, ο δάσκαλός τους,

που ήταν εννέα χρόνων και ήταν ο καλύτερος εκπαιδευτής σε όλο το σχολείο. Στάθηκε μπροστά τους και τους κοίταξε αυστηρά.

– Χμ..., είπτε. Εσείς οι δύο, οι καινούργιοι, γιατί δε μιλάτε;

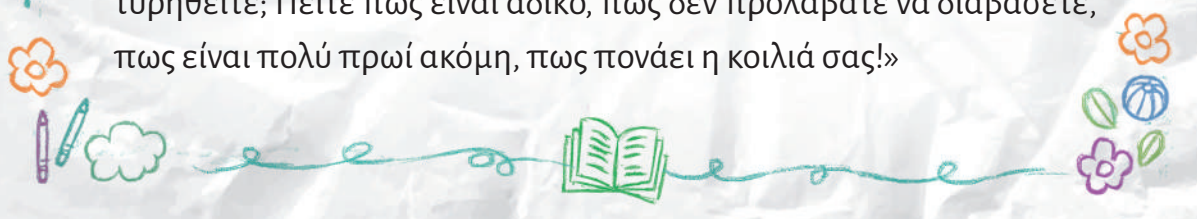
– Τι να πούμε; ρώτησαν με απορία η κυρία Γιώτα και ο κύριος Σταμάτης.

– Να πείτε καλημέρα μεταξύ σας, να πείτε τα νέα σας, να πείτε ένα αστείο! Δεν είναι δυνατόν να μπαίνω μέσα στην τάξη και να επικρατεί ησυχία! Δε μου αρέσει αυτό, άνθρωποι είστε, δεν είστε λουλούδια. ΠΕΙΤΕ ΚΑΤΙ, ΚΑΛΕ, ΠΡΩΙ ΠΡΩΙ, ΘΑ ΜΑΣ ΠΑΡΕΙ Ο ΥΠΝΟΣ!

Ο κύριος Σταμάτης γύρισε προς τη μεριά της κυρίας Γιώτας και είπτε αμήχανα: «Εεεεε, καλημέρα. Σήμερα το πρωί όπως έπινα τον καφέ μου δεν έβγαλα το κουταλάκι από την κούπα και όπως πήγα να πιω μια ρουφηξιά, μου μπήκε στο μάτι!» Η κυρία Γιώτα πήγε να γελάσει, αλλά έπνιξε το γελάκι της. «Εεεεπ!!!», τη μάλωσε ο Μιχάλης, «δεν είναι κακό το γέλιο, δεν το κρύβουμε!» Τότε η κυρία Γιώτα ξέσπασε σε γέλια, είπτε στον κύριο Σταμάτη: «Κι εγώ το έχω πάθει να μου μπει το κουταλάκι στο μάτι», χαχάνισαν και οι δύο και ο Μιχάλης σημείωσε στο μπλοκάκι του πως οι δάσκαλοι αρχίζουν να μαθαίνουν!

«Βγάλτε μία κόλα χαρτί» είπτε τότε ο Μιχάλης «θα γράψουμε διαγώνισμα».

Αμέσως οι δύο δάσκαλοι ετοιμάστηκαν για το διαγώνισμα, αλλά τότε ο Μιχάλης τους κοίταξε στραβά. «Μα, τι κάνετε!! Δε θα διαμαρτυρηθείτε; Πείτε πως είναι άδικο, πως δεν προλάβετε να διαβάσετε, πως είναι πολύ πρωί ακόμη, πως πονάει η κοιλιά σας!»

Η κυρία Γιώτα σήκωσε δειλά το χέρι της. «Η αλήθεια είναι πως η δική μου κοιλιά πονάει λίγο... από την πείνα! Δεν πρόλαβα να φάω τίποτα το πρωί!»

«Ιiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!!» αναφώνησε ο Μιχάλης. «Δεν το δέχομαι αυτό! απαγορεύονται οι άδειες κοιλίτσες στην τάξη μου!» και αμέσως άνοιξε την τσάντα του και έβγαλε από μέσα ένα σάντουιτς που του είχε φτιάξει ο μπαμπάς του, για να έχει μαζί του στο σχολείο. «Ορίστε», είπτε στην κυρία Γιώτα, «πάρε το μισό!» Η Κυρία Γιώτα τον ευχαρίστησε και άρχισε να μασουλάει ντροπαλά' δεν είχε δώσει ποτέ σε κανένα παιδάκι από το φαγητό της, όμως από τώρα και στο εξής, αν κάποιος από τα παιδάκια της έλεγε ότι πεινάει, ευχαρίστως θα μοιραζόταν το τوستάκι της. Όταν κερνάς κάποιον, εσύ χορταίνεις πιο πολύ' αυτό το μάθημα έμαθε σήμερα!

Σε λίγο ήρθε η ώρα για το διαγώνισμα. Οι δάσκαλοι είχαν μεγάλη αγωνία. Ο Μιχάλης έγραψε το θέμα στον πίνακα:

«Γράψτε ένα ωραίο ανέκδοτο»

Πόπο, ήταν δύσκολο το θέμα! Ο κύριος Σταμάτης έξυσε το κεφάλι του, δεν είχε διαβάσει για αυτό το μάθημα! Η κυρία Γιώτα έγραφε, έσβηνε, ουφουφ, είχε πολύ καιρό να σκεφτεί κάτι πολύ αστείο.

Πρώτος έδωσε το γραπτό του ο κύριος Σταμάτης:

– Γιατρέ, δεν είμαι καλά, ακούω φωνές.

– Σίγουρα δεν είσαι καλά! Δεν είμαι ο γιατρός, είμαι πορτατίφ.

Ο Μιχάλης γέλασε και έβαλε καλό βαθμό στον κύριο Σταμάτη, η κυρία Γιώτα όμως δεν έβρισκε να γράψει ανέκδοτο και τότε άρχισε να κλαίει.

– Γιατί κλαις; τη ρώτησε ο Μιχάλης.
– Επειδή δεν ξέρω τι να γράψω και θα μου βάλεις κακό βαθμό.
– Δε θα σου βάλω κακό βαθμό. Θα σου βάλω καλό. Επειδή σήμερα θα πας σπίτι σου και θα ψάξεις με την ησυχία σου για καλά ανέκδοτα και θα ρωτήσεις και τους φίλους σου και έτσι θα ξέρεις! Θα γίνεις η καλύτερη στα ανέκδοτα! Και ακόμα κι αν δε βρεις, μπορείς να μου ζητήσεις εμένα να σου μάθω. Γι' αυτό είμαι εδώ, για να σας βοηθάω να μάθετε ό,τι δεν ξέρετε!

Η κυρία Γιώτα σκούπισε τα μάτια της και χαμογέλασε· ο Μιχάλης ήταν πραγματικά πολύ καλός δάσκαλος!

Τότε ακούστηκε ένας θόρυβος. Είχε πέσει το μπουκάλι με το νερό του κυρίου Σταμάτη στο θρανίο, είχε ανοίξει και είχε χυθεί όλο το νερό στα βιβλία και στα τετράδια. «Ωωωωω, συγγνώμη!» είπε και περίμενε κατσουφιασμένος ότι ο δάσκαλός του, ο Μιχάλης, θα τον μαλώσει. Ο Μιχάλης χαμογέλασε και είπε:

«Δεν πειράζει, συμβαίνουν αυτά! Θέλεις να σε βοηθήσω να μαζέψεις τα νερά;»

«Όχι όχι, μπορώ και μόνος μου» είπε ο κύριος Σταμάτης έκπληκτος που ο Μιχάλης δε φώναζε επειδή διακόπηκε το μάθημα. Θυμήθηκε τότε, που ένας μαθητής του, παλιά, είχε ρίξει ένα μπουκαλάκι νερό και ο κύριος Σταμάτης τον είχε βγάλει από την τάξη, τον είχε κατηγορήσει πως το έκανε επίτηδες, όμως να... τελικά μπορεί να γίνει κατά

λάθος και δεν είναι και τίποτα τρομερό! Σκούπισε το θρανίο και άνοιξε τα βιβλία να στεγνώσουν. Πόσο εύκολα διορθώνεις μια ζημιά όταν ο δάσκαλος σου χαμογελάει και σε ενθαρρύνει!

Την τελευταία ώρα εκείνης της μέρας στο σχολείο για δασκάλους η κυρία Γιώτα είχε κουραστεί λίγο. Ήταν δύσκολα τα μαθήματα. Ακόμα και όταν είσαι μεγάλος, δεν είναι πάντα εύκολο να συγκεντρωθείς! Γύρισε το κεφάλι της προς το παράθυρο και είδε στο βάθος μακριά, στον ορίζοντα, ένα ουράνιο τόξο. Ήταν τόσο όμορφο! Έμεινε να το κοιτάζει, δεν άκουγε πια ούτε τον δάσκαλό της, ούτε πρόσεχε στον πίνακα. Τα μάτια της και το μυαλό της ήταν στο ουράνιο τόξο!

Τρόμαξε όταν ένωσε ένα χέρι στον ώμο της. «Κυρία Γιώτα!», γύρισε και είδε τον Μιχάλη που ήταν δίπλα της. Ποιος ξέρει πόση ώρα της μιλούσε και εκείνη δεν τον άκουγε. Ήταν σίγουρη πως ο δάσκαλος δε θα ήταν καθόλου ευχαριστημένος που εκείνη ήταν αφηρημένη την ώρα του μαθήματος!

– Τι κοιτάς; τη ρώτησε.
– Συγγνώμη που δεν πρόσεχα! Απλώς τράβηξε την προσοχή μου εκείνο το ουράνιο τόξο, μακριά, στον ουρανό. Δε θα το ξανακάνω! Συνέχισε το μάθημα, θα προσέχω!

Ο Μιχάλης κοίταξε και εκείνος το ουράνιο τόξο και είπε δυνατά, να ακούσουν όλοι μέσα στην τάξη:

«Θέλω να έρθετε όλοι κοντά στο παράθυρο. Να δείτε όλοι το ουράνιο τόξο! Μπράβο στην κυρία Γιώτα που το πρόσεξε! Θα μιλήσουμε λίγο για το φυσικό αυτό φαινόμενο και θα συνεχίσουμε το μάθημά